

Arrest

nr. 237 099 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Beringsesteenweg 51
3971 LEOPOLDSBURG

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 8 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, de heer A.N., worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en in voormelde pleitnota, waarin dezelfde middelen en argumenten worden aangevoerd als die door haar echtgenoot aangehaald, niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 18 juni 2020 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: "§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft hier echter in gebreke. Verzoeker gaat immers niet of nauwelijks in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich tot het – summier – herhalen van de verklaringen en het uiten van

algemene beschouwingen en kritieken, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2.1 De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden, en op uitgebreide en concreet gemotiveerde wijze vast dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker, meer bepaald op de Dienst Vreemdelingenzaken en op de zetel van het Commissariaat-generaal, aangaande de problemen die verzoeker in Albanië kende met de familie van zijn echtgenote op meerdere essentiële punten niet stroken. Vervolgens plaatst de commissaris-generaal nog andere kanttekeningen bij de door verzoeker afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zo situeerde verzoeker de eerste vasthouding door de broers en de neven van zijn echtgenote op een andere datum, evenals het oplopen van verwondingen door de slagen met een baseballknuppel en kent hij de namen niet van de personen die hem kwaad zouden hebben berokkend. Tot slot zet de commissaris-generaal enkele belangrijke tegenstrijdigheden en incoherenties tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote afgelegd tijdens hun respectievelijk persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op een rijtje.

Verzoeker poneert, wat de concrete elementen in casu betreft, in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij in dermate slechte omstandigheden terecht zou komen bij terugkeer dat er sprake is van ernstige schade en zelfs de dood zoals bepaald in de definitie van vluchteling. Hij herhaalt nog op algemene wijze dat hij zijn land is moeten ontvluchten tezamen met zijn echtgenote, na meerdere fysieke mishandelingen ten gevolge van zijn huwelijk met haar, dat er gebruik werd gemaakt van elektroshockwapens en er werd geslagen waarna hij stelt dat hij reeds foltering en mensonwaardige omstandigheden heeft ondergaan om bij zijn echtgenote te kunnen zijn.

Verzoeker biedt met zijn algemeen en herhalend betoog geen verschoning voor de tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de wezenlijke elementen van zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag en dat alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Zo kan de Raad de commissaris-generaal dan ook bijtreden dat het als bevreemdend wordt ervaren dat verzoeker er niet in slaagde de namen van de broers van zijn echtgenote of de naam van haar neef die politiedirecteur is in Velipoje te geven.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, ongerijmdheden, lacunes en incoherenties in de verklaringen noch ontkracht noch weerlegt. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden, zowel in de persoonlijke verklaringen van verzoeker als tussen zijn verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote, hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.2 Verder zet verzoeker uiteen dat hij reeds aangifte deed van het geweld, doch dat deze aangifte niet serieus werd genomen. Er werd hem immers geen bescherming geboden aangezien het fysieke geweld enkele dagen later opnieuw werd gepleegd zonder enige tussenkomst van politionele diensten, aldus verzoeker.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Ook hieromtrent worden tegenstrijdigheden aan het licht gebracht door de commissaris-generaal. Hij wijst er meer bepaald in de bestreden beslissing op dat op de vraag of verzoeker ooit de politie inschakelde over de problemen die hij kende met haar familie, door zijn echtgenote ontkennend werd geantwoord. Ook stipt hij aan dat zij op de vraag of zij familie heeft die werkzaam is bij de politie – de commissaris-generaal verduidelijkt in de bestreden beslissing dat volgens verzoeker hij immers geen hulp kreeg van de politie van Velipoje omdat de neef van de echtgenote van verzoeker er werkzaam is als directeur – andermaal ontkennend antwoordde. Dit tast de geloofwaardigheid van verzoeker ook betreffende dit punt van zijn relaas aan, te meer aangezien hij, zoals hoger vastgesteld, de naam van de vermeende neef van zijn echtgenote niet kent.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.2.3. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 8 juni 2020 haar middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift zonder meer integraal herneemt. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS